

МИРА. Не мога ли да го видя?

ЛИЛИЯ. Не Мира, той носи ключоветъ въ себе си. Ти знаешъ, че напоследъкъ страни отъ насъ, особено отъ мама и татко. Само мене пускаше, понѣкога, въ стаята си.

МИРА. Може би, случайно, днесъ е оставилъ вратата отворена.

ЛИЛИЯ. Едва ли, едва ли е възможно да остави вратата отворена.

МИРА. Все пакъ... случайно... Лилия, моля те, иди виж!

ЛИЛИЯ. Но той е излезълъ тази сутринъ, въ тъмно и не се е завърщналъ прѣвъ цѣлия день.

МИРА. Азъ никога не съмъ имала щастие. Лилия, може би днесъ... може би сега вратата е отворена...

ЛИЛИЯ. Добре. Ще провѣря, но не ми се вѣрва. /излиза Говори отвънъ: "Мира, като чели лампата, въ стаята му, свѣти". /

МИРА. Свѣти? Ето, виждашъ ли?

/Лилия отвънъ: "Чакай малко. Андрей, тука ли си?" Пауза. "Андрей!... Ахъ, Мира!" тицешкомъ влиза. /

МИРА. /тревожно/ Какво има? Какво стана?

ЛИЛИЯ. Свършено е.

МИРА. Свършено?

ЛИЛИЯ. Той си отива.

МИРА. Отива ли си?... Толокова ли скоро?... Сама, преди малко, казахъ, че той сега се прощава въ съда, а ето като чели за пръвъ пътъ чувамъ. Ти отъ кждѣ знаешъ?